

ÖZELLEŞTİRMELERLE TÜRKİYE ÇÖKERTİLİYOR

Aydınlık Dergisi, 23 Ekim 2005

Yıldırım Koç

Bu yıl birbiri ardı sıra büyük özelleştirmeler yapıldı. Seydişehir Alüminyum'un ardından Telekom, Tüpraş ve Erdemir de gitti. Bu işletmelerin devir işlemleri sürüyor. Yargıdaki vatanseverlerin gücü yeterse, bu kuruluşların devletin elinden gitmesi önlenabilir. Ne yazık ki işçi sınıfının gücü yetersiz kaldı.

Ancak bütün bu saldırılara karşın, özelleştirmenin yol açtığı tehditler hâlâ dar kapsamda ele alınıyor.

Özelleştirme tabii ki işçi haklarına ve sosyal devlete yönelik bir saldırıdır. Tabii ki özelleştirmeler, kamu kaynaklarının yağmalanması biçiminde sürdürülmektedir. Ancak çok daha önemlisi, özelleştirmelerle Türkiye'nin çökertilmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti devleti ve Türk milleti ("Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkı) devletçilikle doğdu.

İstiklal (Bağımsızlık) Savaşı ile kazanılan siyasal bağımsızlık, ancak 1923-1924 yıllarında başlayan millileştirmelerle ve devletleştirmelerle ve 1932 yılından itibaren başlatılan kamu fabrikalarıyla pekiştirilebildi. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, kamu kurum ve kuruluşları sayesinde ayaklarının üstünde durabildi.

Osmanlı Devleti'nden devralınan ümmetin, çağdaş bir ulusa dönüştürülebilmesi ancak devletçilikle mümkün oldu.

Cumhuriyeti kuranlar, eğitim hizmetlerini, 1921 Anayasası'nın öngördüğü biçimde yerel yönetimlere bıraksalardı veya özel sektöre devretselerdi, bugün bir Türk milletinden söz etmek mümkün olur muydu?

Osmanlı döneminde kamu sağlık hizmetleri yok gibiydi. Cumhuriyet yönetimi, sağlık altyapısını kurarak, koruyucu hekimliği geliştirerek, tedavi hizmetlerini ülkenin dört bir yanına yayarak, farklı kökenlerden ve inançlardan insanları birbiriyle kaynaştırdı ve bu insanların devletle olan ilişkilerini güçlendirdi. Sağlık hizmetlerini, yine 1921 Anayasasında öngörüldüğü biçimde yerel yönetimler sunsaydı veya bu hizmeti kâr amaçlı olarak özel sektör üstlenseydi, bu kaynaşma ve bütünleşme sağlanabilir miydi?

Osmanlı döneminin demiryollarının güzergahları, emperyalist güçlerin çıkarlarına göre belirlenmişti. Cumhuriyet döneminde ise demiryolu politikası ulusu bütünleştirmeyi, ekonomik altyapıyı güçlendirmeyi amaçlıyordu.

Fabrikalarımız da tabii ki önemlidir. Kamu fabrikaları, madenleri, tarım işletmeleri sayesinde yüzbinlerce insanımız iş imkanına kavuştu. Türkiye'de sınıf bilincinin ve sendikacılığının gelişmesinde kamu işletmelerinin belirleyici rolü oldu. Ayrıca, farklı kökenlerden ve inançlardan insanların aynı işletmede çalışmasının ve bu işletmede çalışma imkanının devlet tarafından sağlanmış olmasının, ulusal bütünlük açısından da büyük katkıları vardı.

Bugünkü saldırı, Türkiye'yedir; Türk ulusudur. Bu saldırının bir aracı, emperyalistlerin hizmetindeki bölücü terör örgütü ise, diğer bir aracı, özelleştirmelerdir.

Özelleştirmelerle tahrip edilen yalnızca işçi hakları ve sosyal devlet değildir; aynı zamanda ve belki de çok daha öncelikli olarak Türkiye'nin bağımsızlığı ve bütünlüğüdür. Yoksa niçin bölücü terör örgütünü destekleyen tüm emperyalist güçlerin Türkiye'den taleplerinin başında özelleştirme gelsin? Özelleştirmeyi salt işçi haklarına ve sosyal devlete yönelik bir saldırı olarak algılamak ve tartışmak, Türkiye'ye yönelik emperyalist saldırının yeterince kavranamaması demektir. Bu ise ülkemizde anti-emperyalist, ulusalcı ve emekten yana bir cephenin oluşturulmasında büyük bir güçsüzlük kaynağıdır.